

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εν Ἑλλάδι..... Δρ. ν. 3.—
Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ.. " 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν.....20
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—261

Ἡ 25ῃ Μαρτίου. Χαῖρε ἡμέρα χαρμόσυνος, γενεθλία τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἑορτὴ τῶν ἑορτῶν, καθ' ἣν πᾶσα καρδία Ἑλληνικὴ ἀγάλλεται καὶ σκιρτᾷ! Συναγάγετε μητέρες τὰ τέκνα ὑμῶν καὶ διηγῆθητε γέροντες τὰς πικρὰς δοκιμασίας τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἀναγεννήσεως! Ἀφηγήθητε διδάσκαλοι τῷ λαῷ πῶς ὁ σπόρος τῆς ἐλευθερίας ἐποτίσθη διὰ τοῦ αἵματος καὶ ἐκαλλιεργήθη διὰ θυσιῶν, οὓς ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ ὦτα οὐκ ἤκουσαν! Ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ δικαιοσύνη, ὅφ' ἃς πᾶς Ἕλλην καρποῦται ἀσφάλειαν καὶ εἰρήνην, εἶναι ἱερὰ παρακαταθήκη, ἣν ὀφείλομεν νὰ παραδώσωμεν μετὰ θρησκευτικῆς ἀκριβείας τῇ ἐλευσομένη γενεᾷ. Τῆς παραδειγματικῆς αὐταπαρνήσεως τῶν ἡμετέρων προγόνων ἐλαττήρια ἦσαν ἡ ἀκλόνητος πεποίθησις ἣν εἶχον εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ χριστιανικοῦ θρησκευματος. Χάριν τοῦ ἐσταυρωμένου ἡ θεία δικαιοσύνη εἰσακούει τῶν ἱκεσιῶν τῶν ἀδικουμένων καὶ εὐλογεῖ αὐτούς. Θαυμάσια σύμπτωσις! Ἡ γενεθλία αὕτη ἑορτὴ τῆς πολιτικῆς ἡμῶν ἀνεξαρτησίας συμπίπτει τῇ ἑορτῇ τῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως ἀπάσης τῆς ἀνθρωπότητος καὶ γειτνιάζει πρὸς ἐτέραν τὴν μεγίστην ἐν τῇ ὑψηλῇ ἑορτῇ. Ἀπασα ἡ Ἑλλάς, διὰ τῆς διπλῆς ταύτης ἑορτῆς διακηρύττει δημοσίᾳ τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῆς. Τὸ δὲ ἱερὸν λείψανον τὸ ἄρτι μετενεχθὲν ἐκ Παρισίων ἵνα τιμήσῃ τὸ ἑλληνικὸν ἔδαφος, ἔστω ἡμῖν ὑπογραμμὸς Ἑλλήνων χριστιανῶν. Ὁ αἰδῖμος Κοραΐς ἦν πιστὸς πατριώτης διότι ἦν πιστὸς χριστιανός. Ἐορτάσωμεν οὖν τὴν ἡμέραν ταύτην ὡς ἐμπρέπει Ἑλλῆσι πιστοῖς ταῖς ἀρχαῖς τῆς πολιτείας καὶ τῷ Θεῷ, οὐ μόνον πολιτικῶς ἀλλὰ καὶ θρησκευτικῶς, ἀποδίδοντες δόξαν καὶ τιμὴν καὶ προσκύνησιν τῷ Σωτῇρι Χριστῷ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.»

ΥΨΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑΠΕΙΝΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΔΑΦΟΥΣ.

Τρομεραὶ συμβαίνουσιν ἐπὶ τῆς γῆς καταστροφαὶ ἐκ τῶν σεισμῶν· τούτων δὲ ἡ ἐνέργεια, ἄλλοτε μὲν εἶναι περιορισμένη εἰς στενά τινα ὅρια, ἄλλοτε δὲ εἰς μεγαλειτέραν ἑκτασιν, ἀλλὰ σπανίως ἐκτείνεται εἰς ὅλον τὸ ἡμισφαίριον τῆς γῆς. Ἐνίοτε δὲ αἱ μεγάλαι τοῦ ἐδάφους κινήσεις δὲν συμβαίνουσι στιγμιαίως, ἀλλὰ βραδέως πως, ἄνευ σεισμῶν καὶ ἐκρήξεων. Πάντες οἱ γεωλόγοι παρατήρησαν ὅτι ἀπὸ τῶν χρόνων τῶν Ῥωμαίων μέρος τι τῶν ἀκτῶν τῆς Νεαπόλεως ἐγένετο χαμηλότερον τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, εἴτα δὲ πάλιν ὑψώθη ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς· τὰ δὲ ἐπὶ τοῦ κινητοῦ τούτου ἐδάφους ἰδρυμένα μνημεῖα δὲν ἀνετράπησαν.

Ἡ γνώμη αὕτη στηρίζεται κυρίως ἐπὶ τῶν παρατηρήσεων τῶν γενομένων ἐπὶ τῶν ῥεπιπίων ἀρχαίου τινὸς ναοῦ κειμένου πλησίον τῆς Ποτιολίας καὶ γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα ναὸς τοῦ Σεράπιος. Τὸ μνημεῖον τοῦτο, οὗτινος μένουσιν ὄρθιοι τρεῖς μόνον κίονες, φαίνεται ὅτι ἐκτίσθη τὸν τρίτον αἰῶνα μ. χ. ὅτε συνεχῶς ἐπεσκέπτοντο αὐτὸν οἱ λουόμενοι εἰς τὰ ἐκεῖ θερμὰ ὕδατα. Ἀλλὰ μετὰ ταῦτα κατὰ τὸ ἔτος 1488 ὁ ναὸς ἐκαλύφθη ὑπὸ τῆς θαλάσσης πέντε μέτρα ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ λιθοστρώτου. Ἐπὶ δὲ τῶν μερῶν τῶν κίωνων τῶν ὑπὸ τὴν θάλασσαν προσκολληθέντα διάφορα ζῶα καὶ μάλιστα μαλάκια λιθοφάγα ἐκ τοῦ γένους τῶν Φωλάδων, εἰσεχώρησαν ἐντὸς τοῦ λίθου· ἀπειροὶ δὲ ὅσαι τῆς αὐτῆς φύσεως παρατηροῦνται εἰς λίθους κειμένους ὑπὸ τὰ ὕδατα. Νῦν δὲ τὰ πράγματα ἥλλαξαν ὅσιν· τὸ λιθόστρωτον τοῦ ναοῦ εἶναι πάλιν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ τὰ ἔχνη τῶν Φωλάδων εὐρίσκονται ὑψωμένα ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης· ὅθεν αἱ

μεταβολαι αὐται αἱ εἰς τὰ ἐδάφη τὰ πρὸς τὴν ἀκτὴν τῆς Ποτιολίας καὶ πλησίον τῆς θαλάσσης δὲν δύνανται νὰ ἐξαρτῶνται ἐκ τούτου, ἐκ τοῦ ὅτι δηλαδή καὶ ὕδατα τῆς θαλάσσης ἀνατρεφούσι καὶ καταβαίνουν διαδοχικῶς, ἵνα τὰ κύματα κινήσῃ· δύναντο νὰ συνδεύωνται ὑπὸ τῶν πλυνμένων καθ' ὅλον τὸ μήκος τῆς παραλίας τῆς μεσογείου θαλάσσης, ποῦ καὶ τὸ ὅποιον δὲν συνέβη ποτέ. Πάντες λοιπὸν συμφωνοῦσιν ὅτι τὸ φαινόμενον τοῦτο ἔχει τὴν αἰτίαν αὐτὴν εἰς τὴν κατὰ μικρὸν ὑψώσιν καὶ ταπεινώσιν τοῦ ἐδάφους.

Ἡ ὑπόθεσις αὕτη τῆς βραδείας κινήσεως, δι' ἧς ὑψοῦται καὶ ταπεινοῦται ἐν μέρος τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς ἐγένετο διὰ τῶν διαφορῶν παρατηρήσεων ἀλήθεια μαθηματικῇ· διότι καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἡ Σκανδιναβία καὶ ἡ Χιλὴ ἀνάλογόν τι φαινόμενον παρουσιάζουσιν. Εἰς τὰς ἀκτὰς π. χ. τῆς Σουηδίας βράχοι τινὲς μέχρι τοῦδε ὑπὸ τὴν θάλασσαν, φαίνονται νῦν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς· οἱ δὲ ἀποτομοὶ βράχοι ὑψοῦνται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. * Πρὸ πολλῶν χρόνων παρετήρησαν ὅτι τινὰ μέρη τῶν ἀκτῶν ὑψώθησαν ἢ ὅτι τὸ ὕδωρ ἐγκατέλιπεν αὐτά· ἀλλὰ διὰ τρόπου ἔτι σαφεστεροῦ ἀπέδειξαν τὸ φαινόμενον τοῦτο. Πρὸ ἐνὸς δηλαδή καὶ ἐπέκεινα αἰῶνος ἐσημείωσαν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ θαλασσίου ὕδατος ἐπὶ τῶν παρὰ τὴν ἀκτὴν βράχων εἰς διάφορα σημεῖα καθ' ὅλον τὸ μήκος τῆς ἀκτῆς, ὅπως χρησιμεύσῃ τοῦτο ὡς σημεῖον τῆς καταδύσεως. Παρατηροῦντες δὲ τὰ σημεῖα ταῦτα κατ' ἔτος, εἶδον ὅτι ὑψοῦντο ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Εἰς τὸν Βοθνικὸν κόλπον παρετήρησαν ὅτι ἡ ὑψώσις αὕτη ἀνέβαινε 4 πόδας καθ' ἑκάστον αἰῶνα, ἀλλὰ καὶ δὲ ἡ ὑψώσις δὲν ἦτο τόσον μεγάλη καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Βαλτικῆς ἡ ὑψώσις ἦτο μὴδέν, τοῦθ' ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ὑψώσις τῶν βράχων δὲν προκύπτει ἐκ τῆς ταπεινώσεως τῆς θαλάσσης.

Καὶ ὁντως αἱ ὑψώσεις καὶ αἱ ταπεινώσεις τοῦ ἐδάφους, περὶ ὧν ἀνωτέρω ἐγένετο λόγος, ἀπεδόθησαν πολλάκις εἰς ἄλλας αἰτίας, εἰς τὴν εἰσχώρησιν π. χ. τῆς θαλάσσης ἐντὸς τῶν ἡπείρων ἢ εἰς τὴν ἀπομάκρυνσιν αὐτῆς ἀπὸ τῆς ξηρᾶς. Αἱ ὑποθέσεις αὗται εἶναι καὶ αἱ δύο ἐσφαλμέναι· διότι δυνάμει τῶν νόμων τῆς ἰσορροπίας τῶν ὑγρῶν, εἶναι ἀδύνατον τὸ ἐπίπεδον τῆς θαλάσσης νὰ μεταβάλληται εἰς ἐν μέρος καὶ εἰς ἄλλο μέρος τῆς αὐτῆς περιοχῆς νὰ μὲν ἀμεταβλήθῃ· ὅθεν ὑπάρχουσι μέρη τῆς θαλάσσης, τὰ ὅποια ἀπὸ τῶν ἱστορικῶν χρόνων μένουσιν ἀμεταβλήτα, ἐνῶ ἄλλα κείμενα πλησίον αὐτῶν μετεβλήθησαν· πρέπει λοιπὸν νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἡ θάλασσα δὲν ἀλλάσσει ποτέ ἐπίπεδον, αἱ δὲ ἡπείροι ἐξ ἐναντίας, ἀν καὶ φαίνονται ἀκίνητοι, κινούνται ἐνίοτε ἀνεπαίσθητῶς ἢ πρὸς τὰ ἄνω, ἢ πρὸς τὰ κάτω.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω λοιπὸν ἐπεταί ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀπορώμεν, ἀν ἐνίοτε βλέπομεν τὰ εἰς τὸν πύ-

μένα τῆς θαλάσσης διάφορα καθιζήματα κείμενα εἰς ἱκανὸν ὕψος ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος.

Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

(καθητ. τῆς φυσικῆς καὶ γεωμετρίας ἐν τῇ Σχολῇ τῶν Γυμνασίων).

Ἡ ΒΙΡΔΩ ΚΑΙ Ὁ ΚΥΡΙΟΣ Αὐδῆλιος

ὑπὸ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ.

(Συνέχεια τοῦ ἀρ. 6).

Πότε θὰ ἦσαν τῆς ἰδικῆς σας Βιρδούς τὰ γενέθλια ;»

«Σήμερον,» εἶπεν ἡ κυρία μετὰ βαθείας λύπης.

Ὁ Κύριος Αὐδῆλιος ἐνόμιζεν ὅτι ἡ Βιρδὼ ἦτο περὶ πέντε ἔτην ἐξ ὧν ἐκόνθησεν, ὅτε ἠρώτησε περὶ τῆς ἡλικίας τῆς, καὶ ἐώρταζε πάντοτε τὰ γενέθλια αὐτῆς τὴν ἐπέτειον ἡμέραν καθ' ἣν ἐκοιμήθη αὐτὴ εἰς τὴν οἰκίαν του. «Πῶς δὲ ἐποναμάζεσαι ;» ἠρώτησεν ἡ Κυρία.

«Αὐδῆλιου,» ἀπήντησε. «Βιρδὼ Αὐδῆλιου.»

«Αὐδῆλιου,» ἐπανέλαβεν ἡ Κυρία Διοτῆ τονίζουσα τὴν λέξιν ἐν ᾧ τὴν ἐπράφερε· «εἶναι πατὴρ σου ἐκεῖνος, ὅστις ἐρχεται εἰς τὴν παραλίαν μετὰ σοῦ ;»

«Ὅχι, δὲν ἔχω οὔτε πατέρα οὔτε μητέρα· εἶναι θεὸς μου καὶ μὲ ἀγαπᾷ πολὺ.»

«Ἀπέθανον πρὸ πολλοῦ οἱ γονεῖς σου ;»

Ἡ μὲν ἐρώτησις ἦτο ἀπλή, ἀλλ' ἡ Βιρδὼ δὲν ἤξευρε πῶς ν' ἀπαντήσῃ· διότι αὐτὴ ἀνετράφη ὑπὸ τοῦ θεοῦ τῆς οὕτως, ὥς ἐλησφόνησεν ὅλα τὰ προηγούμενα, ἐκτὸς μόνον ὅτι οἱ γονεῖς τῆς ἀπέθανον, ὡς τῆς ἐλεγεν αὐτός. Πρὸς ταύτην λοιπὸν τὴν ἐρώτησιν ἀπήντησε, «νομίζω». Ἐπὶ τῇ ἀπαντήσει ταύτῃ ἡ Κυρία Διοτῆ κυριευθεῖσα ὑπὸ αἰσθημάτων ἀπεριγράπτου, ὤχρισσε. Τὴν ἀλήθειαν δὲν ἐμάντευσε μὲν καὶ δὲν εἶχε προαίσθημά τι, ὡς ὁ Κύριος Αὐδῆλιος· ἀλλὰ κατεῖχετο ὑπὸ παραδόξου ἐπιθυμίας νὰ πληροφηθῇ περισσότερον περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ παιδιοῦ πρὸς τὸ ὅποιον ὤμιλει. Ὅθεν ἠρώτησεν, «ἐνθυμεῖσαι διόλου τοὺς γονεῖς σου, φίλτάτη ;»

«Οὐδένα ἐνθυμοῦμαι· μόνον τὸν ἀγαπητόν μου θεὸν γνωρίζω.»

«Πάντοτε ἐκατοίκησας μετ' αὐτοῦ ;»

«Ναί.»

«Τὸν ἀγαπᾷς πολὺ ;»

«Τόσον πολὺ τὸν ἀγαπῶ, ἀνεφώνησεν ἡ εὐγνώμων κόρη, ὥστε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὸν ἀγαπήσω περισσότερον· ἀλλ' ἡ ἰδική σου Βιρδὼ,» ἐξηκολούθησεν ἡ κόρη ὡς νὰ ἐπεθύμει νὰ μάθῃ περισσότερα περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, «πῶς ἀπέθανεν ; Ἀπέθανε πρὸ πολλοῦ ;»

«Πρὸ ὀκτὼ ἐτῶν· τὸ διάστημα τοῦτο φαίνεται μὲν μακρὸν, ἀλλ' οὐδὲ τώρα δὲν ὑποφέρω τὴν ἀνάμνησιν τοῦ φοβεροῦ θανάτου τῆς.»

«Ἐπεθύμουν ν' ἀκούσω περὶ τούτου,» εἶπεν ἡ κόρη, «εὐαρεστεῖσθε νὰ μοι εἴπητε ;»